

Un quadre de sentits

Em vaig estirar a la gandula de fusta. Vaig agafar el bolígraf i vaig començar a escriure tot el que podia sentir, veure, olorar, imaginar i tocar.

Davant meu hi havia un quadre que podien apreciar tots els meus sentits. La primera cosa que cridava l'atenció era el meu poble, la Selva del Camp, que estava format bàsicament per pinzellades de colors marrons i taronges que es barrejaven amb petits afegits dels color més diversos que li donaven vida. Un pi solitari, una tanca composta per xiprers, una grua que s'alçava orgullosa sense vergonya a ser diferent. El Col·legi Sant Rafael també feia acte de presència a l'obra ensenyant bàsicament el seu campanar que ens mostrava sense cap mena de remordiment la seva respectada vellesa juntament amb la seva amiga, l'església amb la que portava convivint uns quants segles en el poble, mantenint-se ambdós fermes sense quasi immutar-se als forts atacs del vent i les pluges que els intentaven destruir des de feia ja molts anys sense obtenir-ne cap victòria.

Si mirava més enllà del poble treien el nas les petroquímiques del Morell; les eternes enemigues de la Natura que la ferien amb les seves enormes xemeneies que escopien grans núvols de fum que embrutaven el blau del cel i, a l'horitzó les imponents muntanyes que s'amagaven vergonyoses rere les cases. En canvi, el mar deixava que admiréssim la seva bellesa que harmonitzava amb la del cel. I per últim, l'institut. Una construcció actual d'obra vista blanca que ofería als alumnes l'educació i l'ensenyament que necessitarien en un futur.

Si tancava els ulls, tot el meu quadre de colors es quedava submergit en la foscor més absoluta en la que solament es podien sentir els alegres cants dels ocells que anunciaven l'arribada de la primavera formant una emotiva orquestra simfònica juntament

amb el xiuxiueig de les fulles quan el vent les movia, com si es queixessin de no poder tenir la pau que desitjaven, que només es veien interromputs pel crit del tren que avisava la seva arribada i les curses dels cotxes i les motos que passaven a tota velocitat per l'avinguda i els lladrucs dels gossos que bordaven per alguna estranya raó que el seu instint incompreensible, que sols poques persones podien desxifrar, els ho manava.

També podia sentir la fresca i olorosa flaire del pol·len de les flors que em traslladava en un altre temps, rememorant els records de la meva infància en un parc, un passeig per la muntanya, una caiguda en el jardí dels avis...

La brisa del vent em despentinava i em tirava els cabells a la cara i, quan me'ls tornava a posar darrere de l'orella, hi tornava, com si fos un germà petit que li fes gràcia molestar a la seva germana i fer-la enfadar. I el misteriós sol que mai havia pogut veure en persona ja que la meva vista humana no m'ho permetia, m'acariciava la cara, les parpelles, els pòmuls i els llavis amb els seus poderosos raigs amarant-me de vitamina D i ruboritzant-me els pòmuls.

Vaig dipositar la llibreta i el bolígraf a terra i vaig deixar la ment en blanc, deixant els problemes, les alegries, els records i les anècdotes a banda i així poder gaudir d'aquella felicitat en aquell món tan simple. Sense res més que el que poguessin percebre els meus sentits pogués destorbar la quietud del moment. Un moment que vaig compartir solament amb la meva companya, la Natura.

Anna Aixalà Perelló 3r ESO C